

[Henry Christensen.]

lig den højtærede ministers opfattelse, at der måtte være en sammenhæng mellem disse to ting, men pludselig et stykke hen under forhandlingerne skete der en mærkbar og over for udvalget vel aldrig rigtig begrundet ændring i ministerens holdning på dette punkt.

Inden jeg i øvrigt forlader dette område, mener jeg det er nødvendigt at gøre et par bemærkninger til en tale, som formanden for Dansk Arbejdsgiverforening, direktør Svend Heineke, forleden holdt ved et møde i Esbjerg. Jeg vil gerne have lov til at citere et lille uddrag af det, som Arbejdsgiverforeningens formand ved denne lejlighed sagde; det er et citat af Vestkystens referat af mødet fra onsdag den 19. februar i år. Det hedder i dette referat:

„Vi har desværre for nylig oplevet, at såvel oppositionspartierne som regeringspartierne har ment at burde foretage principielle ændringer af den ordning, som man havde bedt parterne om at blive enige om, og som de faktisk også blev enige om, og jeg tænker her på Arbejdsmarkedets Tillægspension. Her lykkedes det LO og Dansk Arbejdsgiverforening at forhandle sig til rette om, hvordan lovgivningen om tillægspension skulle udformes, men efter at lovforslaget var fremlagt i folketinget i overensstemmelse med parternes forslag, overvejer man at udvide ordningen med tillægspension for enker og enkemænd, og her ser det desværre ud til, at det er venstre og konservative, som har været de initiativtagende.“

Jeg må nødvendigvis over for den kritik, der heri ligger, i særlig grad over for mit parti og det konservative folkeparti, sige, at udgangspunktet er jo, at vore partier hverken havde lod eller del i den såkaldte helhedsløsning, herunder overenskomstloven, hvorefter arbejdsministeren inden den 1. december 1963 skulle fremsætte forslag om tillægspension. Denne lovgivning og dens administration var regeringens og regeringspartierne og disse parters ansvar alene. Vi ved, at Arbejdsgiverforeningen sidenhen fulgte en opfordring fra arbejdsministeren til at deltage i det udvalg, som skulle behandle spørgsmålet om tillægspension. Ingen har vist heller bestridt, at Dansk Arbejdsgiverforening på trods af

denne organisations helt åbenbare utilfredshed med helhedsløsningen og overenskomstloven alligevel loyalt fulgte opfordringen og deltog i arbejdet.

Det er muligt, at Arbejdsgiverforeningen herefter kunne have grund til at mene, at denne loyale optræden kunne give anledning til forventning om gensidighed; det måtte da alene være over for regeringen disse forventninger i så fald kunne rettes. Men hvilke gensidige forventninger organisationer og regering i denne sag med rette eller urette kunne nære til hinanden, skal jeg selvsagt ikke give mig til at dømme om. Derimod må jeg tage afstand fra den del af kritikken, der er rettet mod venstre og de konservative for medvirken til, efter at det var lykkedes arbejdsmarkedets parter at forhandle sig til rette om, hvordan tillægspensionsordningen skulle være, da at lade den lovgivende magt lave om på lovforslaget. Afgørelsen om loves indhold — love, som i øvrigt rækker langt ud over det område, som arbejdsmarkedets organisationer dækker — hviler hos den lovgivende magt, der har bemyndigelsen og ansvaret for lovgivningen her i vort land.

Yderligere må jeg tilføje, at regeringen selv ved lovforslagets fremsættelse klart lagde op til, at lovforslaget skulle undergå ændringer. Det var regeringens eget standpunkt, at lovforslaget skulle ændres på væsentlige områder; allerede i sin fremsættelsestale bebudede arbejdsministeren dette, og yderligere understregede den højtærede arbejdsminister ved første behandling klart, at folketinget naturligvis havde suveræn ret til at foretage også realitetsændringer i lovforslaget. Jeg tror, det er nødvendigt for lovgivningsmagten at understrege dette synspunkt.

Medens Dansk Arbejdsgiverforening således øjensynlig har ment, at oppositionen var for positiv og for velvillig, har jeg lagt mærke til, at den højtærede statsminister på besynderlig vis har givet udtryk for det stik modsatte. Det var mig en stor overraskelse, da jeg i Aktuelt for den 10. januar 1964 læste en artikel af statsministeren, hvori det bl. a. hed — jeg beder om tilladelse til et citat — :

„Tillægspensionen til lønmodtagere har oppositionen modtaget med surhed.“

Jeg må sige, at dette statsministerielle